

ikke et Skridt fremad, men et meget stærkt Tilbagestridt. Den ærede Ordfører omtalte, at allerede nu vare de forskellige Fabriker fuldt solidariske overfor Toldspørgsmaalet, og sagde, at det ikke vilde betyde noget her, om vi nu ved at give dem dette solidariske Ansvar rystede dem sammen til at have samme Interesser overfor Toldspørgsmaalet. Jeg tror ikke, at de nu føle sig fuldt solidariske. Det forekommer mig, at der hyppig i Tolddebatteerne og overfor Andragender fremkommer saadanne Udtryk som: Jeg kan fuldstændig godt indse, at denne Forretning bør ikke have denne Toldbeskyttelse; den fabrikerer Varer, der kommer saa mange til Gode i Samfundet; det er kun den Forretning, jeg selv driver, som ikke alene behøver at bevare den Beskyttelse, den har, men den behøver betydelig mere. Det er et Argument, som kommer hyppig frem, men det vil nok forsvinde, naar vi gøre dem allesammen solidariske, saa vil det lyde fra dem alle: Helst mere og mere Toldbeskyttelse, og saa komme alle Obligations-ejerne til. Jeg vil kun bemærke, at naar den ærede Ordfører slog fast, at hvad der var imellem Udvalgets Flertal og Ministeren, det var kun et Spørgsmaal om Taksationer, da mener jeg ogsaa, at det er Hovedspørgsmaalet, der vedblivende er i Bejen. Spørgsmaalet om, hvorledes Taksationen skal ordnes, betyder, hvad Laan der skal gives i disse Forretninger, og det betyder i Virkeligheden Foreningens Liv eller Død. Der ligger deri i det hele taget: Hvorledes skulle vi saa taksere saadanne Forretninger, og hvorledes skulle Taksationsmænd saa taksere denne Ejendom, under Hensyn til, at om et Par Aar er maaste Toldbeskyttelsen ophævet, under Hensyn til, at den nuværende Gjer maaste er en gammel Mand, og at han om et Par Aar maa overdrage Ejendommen til sin Søn, om hvem man veed det og det i Forretningsverdenen, og muligvis under Hensyn til andre Konkurrenter, der ved at slutte sig sammen til en Ring kunne gøre, at Ejendommen i Løbet af et halvt Aar, 1 Aar eller mere hen i Tiden faar en langt ringere Værdi, naar han kommer til at staa udenfor Ringen. Alle disse uendelige forskellige Ting, som kunne indtræde baade med Ejersens Person, fra Konkurrenters Side og fra flere andre Sider, gøre at jeg ikke kan se, hvorledes der virkelig kan dannes en Taksation, som staaer ikke blot den Dag, Taksationsmændene underskrive Protokollen, men længere, i det mindste de første 10 Aar, saalænge Amortisationen ikke er gaaet videre ned, end at endnu Halvdelen af Laanet staaer tilbage, og saa længe vedkommende Forret-

ning endnu er interesseret i Kreditforeningen. Det er ganske sikkert, at det er Hovedvanskeligheden og Hovedspørgsmaalet, og jeg tror, at denne Vanskelighed er saa stor, og at i Virkeligheden det nuværende Lovforslag er saa ledeløst, at jeg har taget det Standpunkt, at jeg ikke kan være med til at tage noget som helst Ansvar for dette Lovforslag, og at jeg derfor ved dets endelige Afstemning vil stemme imod det.

Berg: Paa Realiteten af Sagen skal jeg ikke komme ind, idet jeg slutter mig til det ærede Mindretal i Udvalget. Men jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører om et enkelt Ord dels i Endringsforslaget under Nr. 1, dels i Endringsforslaget Nr. 2. Dette Ords Form forekommer mig saa uvant i Forhold til, hvad jeg tidligere har set, at jeg gerne af den ærede Ordfører vilde have at vide Grunden til det Frem- eller Tilbagestridt, der er gjort ved Forandringen i dette Udtryk. Naar jeg læser om Kreditforeningsfager i Rigsdagstidenden indtil Dato, finder jeg, at "Statutter" nøjes med 3 „t“er, men her i Endringsforslagene Nr. 1 og 2 fremtræde "Statutter" med 4 „t“er. Er det nu et Fremstridt eller et Tilbagestridt? Hvorledes er det at forstaa? Jeg antager, at den ærede Ordfører utvivlsomt kan give mig Oplysning, men jeg er tilbøjelig til at haabe, at han ikke er Nar, og jeg vil da gerne være Foranledningen til denne kolossale Forandring — et Tillæg af ikke mindre end 33 1/3 pct. i Rigsdagstidenden i Forhold til, hvad der tidligere har været af „t“er i det samme Ord. Det er jo et Forbrug af Papir og Sværte, Tid og Bekostning i Sætteriet, som kunde løbe op til et meget betydeligt Beløb, hvis en saadan Forøgelse skulde fortsættes. Jeg har nu en lumsk Anelse om, at der har sneget sig en ind som Korrektør eller i Korrekturen ved Bureauet, som er smittet af de nyere ortografiske Regler, som jeg for øvrigt ikke har studeret, og at altsaa Kultusministeren har faaet en Overmyndighed, som det forekommer mig, at vi ved vore Forhandlinger her om den Slags Ting burde protestere imod. "Statutter" med 4 „t“er er aabenbart ikke det samme som "Statuter" med 3 „t“er. Hvad er Forstællingen? Jeg ønsker gerne en Oplysning af den ærede Ordfører om dette ikke ubigtige Spørgsmaal.

Ordføreren (C. Hage): Jeg kan kun sige det ærede Medlem, at det sidste „t“ i „tutterne“ er ikke mit.